

«οὗτος δὲ τὴν ἐκράτησεν, ὅπως ἐκράτει πάντα τὰ ἐγ-
 »γραφα ἅτινα ἠδύνατο νὰ γενήσων ὑπονοίας περὶ τῆς
 »καταστάσεως τοῦ Ταμείου Θηβῶν». Ἐν πρώτοις ἡ ἐπι-
 στολὴ αὐτὴ ἐξ ἴσου ἐνοχοποιεῖ τὸν τε ὑποπτον ὑπουργόν
 καὶ τὸν ἐν ταῖς φυλακαῖς Σαμοθράκην· διότι ἡ ὑπο τοῦ
 τελευταίου κατοχὴ τῆς ἐπιστολῆς ἀρκεῖ ὡς πειστήριον
 τῆς ἐνοχῆς τοῦ πρώην Διευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου. Ἐὰν
 ἐπρόκειτο νὰ γαλλεύσῃ λοιπὸν ἅτι τι ἐναντίον τοῦ Σω-
 τηροπούλου, θὰ ἦτο πολὺ ἀδέξιος χαλκωματῆς ὁ κ. Σα-
 μοθράκης, κατασκευάσας τοιοῦτο ἀγνώστον χαλκωμα,
 ἐξ οὗ ἐδηλητηριάσθη καὶ αὐτὸς καὶ ὁ προϊστάμενός του.
 Ἀλλὰ δὲν μᾶς μέλει διόλου περὶ Σαμοθράκην· μᾶς μέλει
 μόνον περὶ Σωτηροπούλου, ὅστις φαίνεται εὐχαρίστως
 παραδεχόμενος καὶ γνησίαν καὶ ὑποβολιμαίαν τὴν ἐπι-
 στολήν. Ἐὰν τὸ ἐπινοητικὸν του τὸν ὥθει νὰ παραδεχθῇ
 μόνον τὸ δεύτερον, ἡ θέσις του ὑποκειμενικῶς θὰ ἦτο
 ἰσχυροτέρη· ἀλλὰ δεχόμενος τὴν ἐπιστολήν γνησίαν, τί
 ἄλλο ὁμολογεῖ ἢ ὅτι ἦτο ἐν γνώσει τοῦ ἐλλείμματος;
 διότι ἡ ἐπιστολὴ ἀρχεται ἀπὸ τῆς προϋποθέσεως αὐτῆς:
 «Γινώσκετε τὴν θέσιν μου ὡς Ταμίου Θηβῶν **πρὸ πολ-
 λῶν ἐτῶν.**» Οὐδὲ παρεφρόνει ὁ Βελένδζας, οὐδὲ ἡ σπον-
 δυλικὴ του ἐμαλκίσθη, ὥστε νὰ γράφῃ: γινώσκετε, πρὸς ὑ-
 πνωτικὸν μὴ γινώσκοντα· ἢ νὰ ἀποκαλύπτῃ τὰς κατα-
 χρήσεις, αὐτὸς ἀγωνιζόμενος νὰ τὰς σκεπᾶσθαι, πρὸς ὑ-
 πουργὸν διατελοῦντα ἐν ἀγιοτάτῃ αὐτῶν ἀγνοίᾳ. Ὡστε
 τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἂν ἡ ἐπιστολὴ περιῆλθε ἢ δὲν πε-
 ριῆλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ Σωτηροπούλου· ἀλλ' ἂν εἶναι γνη-
 σία ἢ ὄχι· τὸ περὶ γνησιότητος δὲ αὐτῆς τὸ μισοπρα-
 δέχεται μὲν ὁ ὑποπτος, τὸ προσεπιμαρτυρεῖ δὲ ὁ ἀνύπο-
 πτος καὶ ἀξιοτίμος μάρτυς Κωνστ. Οἰκονόμος, ὅστις εἶδε
 τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν εἰς χεῖρας τοῦ Σαμοθράκη περὶ τὰ
 μέσα Μαρτίου, ἦτοι ἕνα καὶ ἥμισυ μῆνα **πρὸ** τῆς ἀνα-
 καλύψεως τοῦ ἐλλείμματος.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Σωτηροπούλου ὅτι «ἂν εἶχε τὴν

διὰθεσιν νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ τὸ ἐλλείμμα, ἤθελεν ἀμέσως
 ἐξαφνίσει αὐτὴν», εἶναι πολὺ σαθρὸν ἐπιχείρημα, διότι
 ἀκριβῶς μπορεῖ νὰ παρεδῶσε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν Σα-
 μοθράκην, ὅχι ἀπερισκέπτως, ὡς λέγει ὁ τελευταῖος,
 ἀλλὰ πολὺ περισκεμμένως, διὰ νὰ δύναται τὴν νῦν
 προβάλλῃ τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ, ὅπερ, κατὰ τὴν γνώμην
 του, ἀρκεῖ εἰς ἐξάλειψιν πάσης περὶ αὐτοῦ ὑπονοίας!

Β'. Μαρτυρεῖ ἐναντίον τοῦ κ. Σωτηροπούλου ὁ **φίλος**
 αὐτοῦ κ. Φωστηρόπουλος, γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς
 τῶν Ὀλυμπίων, ὅστις περὶ τὰ τέλη Μαρτίου ἀκούσας τὰ
 τοῦ ἐλλείμματος τῶν Θηβῶν παρὰ τοῦ παρκιτηθέντος
 ὑπαλλήλου ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν Οἰκονόμου
 καὶ προσκολληθέντος ἔπειτα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ὀ-
 λυμπίων ἔσπευσε νὰ ἀνακοινώσῃ αὐτὰ εἰς τὸν Σωτηρό-
 πουλον ὅστις κατ' ἀρχὰς μὲν ἐζήτησε νὰ τὰ κολάσῃ, εἰ-
 πὼν ὅτι εἶναι ὀλίγων μόνον χιλιάδων τὸ ἐλλείμμα, εἶτα
 δὲ ὅταν ὁ Φωστηρόπουλος τῷ εἶπε: «τί τριάντα καὶ σα-
 ράντα μοῦ λές: ἐγὼ ἔμαθα ὅτι ἀναβοᾷ εἰς τριακοσίας
 ὀγδοήκοντα ἐξ χιλιάδων» τοῦ ἀπήντησεν ὅτι θὰ μερι-
 μνήσῃ.

Καὶ ἐμερίμνησεν ὁ κ. Σωτηρόπουλος σιωπῆσας καὶ μὴ
 εἰπὼν οὔτε λέξιν περὶ τοῦ ἐλλείμματος εἰς τὸν Σαμο-
 θράκην.

Οἱ δύο οὗτοι μάρτυρες Φωστηρόπουλος καὶ Οἰκονόμος,
 ὡς καὶ ἡ ἐπιστολὴ, θὰ βαρύνωσι πολὺ εἰς τὴν περὶ Σω-
 τηροπούλου κρίσιν τοῦ Εἰδικοῦ Δικαστηρίου ὡς πρὸς τὴν
 γνῶσιν τοῦ ἐλλείμματος.

Εἶναι ὁμῶς περιέργοι καὶ αἱ καταθέσεις τοῦ Θρασυ-
 βούλου Βελένδζα ὅστις προκειμένου περὶ Σωτηροπούλου
 λέγει καὶ πράγματα διόλου μὴ κολακεύοντα τὴν φιλοτι-
 μίαν του· διότι ὁ Βελένδζας, καθὰ καὶ ἐκ τῶν ἐκείστοτε
 ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευμένων καὶ μεθ' ὅσα ἠκούσαμεν αὐτοῦ
 ἀπολογουμένου ἐν Σύρῃ, ἐκδικαζομένης τῆς ὑποθέσεως
 τοῦ γραμμικτοσήμου, δὲν παρουσιάζεται ὡς ἀφιλότιμος

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ.

1862

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Μάρκος, ὁ ἀράρης τοῦ Παλατιοῦ.—Ζήτω ὁ Γαριβάλδης.
 —Τὰ ψάθινα καπέλλα ἢ Σκιαδικά.—Παρεπιστημια-
 κά.—Κάτω ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστρονομίας.—Βαρεῖτε
 τους.—Κάτω τὸ Ὑπουργεῖον.—Ἐκείνη ποῦ τὰ παι-
 ζα.—Θὰ σὲ δειρῶ.—Ἐφοδος ὑπὸ τὸν πύργον τοῦ Μα-
 λακῶφ.—Διακοπὴ σχέσεων.—Δὲν σὲ θέλω.—Ἀσχη-
 μο λείψανο ποῦ θὰ κάρῃ.—Οἱ σταυρωτίδες.—Ὁλα ὁ
 βασιλεὺς τὰ κάνει.—Τούρλα τούρλα τὴ γαστέρα.—
Μέσα.

Διάλογος ἄνευ ἐπεξηγήσεων.

Πρόσωπα: Ἐγὼ, ἡ μάνα μου καὶ ἐκείνη ποῦ τὰ παιζα.

Ἡ σχιρὴ εἰς τὸ σπῆτι μου.

—Ἐχει τὸ γούστο τὸ κερὶ ποῦ σουφερά χθὲς νὰ τὸ
 κοψῇ, γιὰ νὰ γίνωμε ἀπὸ δυὸ χωριὰ. Ἐλεγχ ἐγώ.

—Ἐγὼ σοῦ λέγω, νὰ κυττάξῃς τὰ μαθήματά σου καὶ
 ν' ἀφήσῃς τὰς ἀνοησίας αὐτάς. Ἐλεγε ἡ μάνα μου.

—Καλὰ σοῦ λέγει ἡ μητέρα, αὐτὰ δὲν εἶνε πράγ-
 ματα. Ἐπεπρόσθετεν ἐκείνη ποῦ τὰ ἐπαιζα.

—Ἐμένα δὲν θὰ μάθουν ἡ γυναῖκες τί θὰ κάμω καὶ
 τί δὲν κάμω. Καταλάβετε, κυρίαίς; Σεῖς νὰ κυττάζετε
 τὴ δουλειὰ σας. Καὶ ὅπως δὲν ἀνακητεύομαι ἐγὼ στῆς
 δουλειαῖς σας, θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μὴ ἀνακατεύε-
 σθε καὶ σεῖς στῆς δουλειαῖς μου. Ἄλλο δὲν μᾶς μένει
 παρὰ νὰ γυναικὸκρατηθοῦμε. Δὲν θέλω... Ἐταί θέλω...
 Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν. Αὐτὸ μᾶς ἔμεινε... Ἐχομε μιὰ βα-
 σίλισσα στὸ κεφάλι μας, καὶ θέλετε νὰ γίνετε ὅλαις βα-
 σίλισσαις. Ἐχετε πολὺ λάθος. Θὰ τὸν διώξωμε τὸν βα-
 βαρὸ, τετέλεσται.

—Βρὲ παιδί μου, ἔλα στὸ νοῦ σου. Σεῖς τὴν θὰ τὰ
 βάλετε μ' ἕνα βασιλέα; Ὁ Θεὸς νὰ σὰς φωτίσῃ.

—Βασιλέα; Καὶ τί μοῦ τὸν λές τάχατες βασιλέα;
 Καὶ τί εἶνε ὁ βασιλεὺς ἐμπρὸς εἰς ἐμὲ, εἰς ἐσάς, εἰς τὸν
 σκύλο μας τέλος πάντων. Ἐγὼ, νὰ, ἐγὼ, ποῦ μὲ βλέπετε
 ἐδῶ, ἐγὼ πληρώνω καὶ ζῇ ὁ βασιλέας. Δὲν μὲ πληρώνει
 ἐκεῖνος. Διαβάσατε τὸν Βρετανικὸν Ἀστέρα νὰ ἰδῇτε τί
 γράφει; Καὶ ξεύρετε ποῖος τὸν βγάξει τὸν Βρετανικὸν
 Ἀστέρα; Ὁ κύριος Ἐένος. Καὶ ξερετε τί πρῶγμα εἶνε ὁ
 κύριος Ἐένος; Ἐκατομμυριούχος. Ἐχει τριάντα, σα-
 ράντα, βαπόρια, βατσέλα, θεοκάρα, τριπόντες. Αἶ, ὁ
 κύριος Ἐένος δὲν εἶνε κἀνένης κουτὸς ἄνθρωπος γιὰ νὰ

υπόδικος, τὸν ἀντικτὸν φέρει πάντοτε τὸ θάρρος τῆς φιλοπατρίας καὶ τὴν δικαιολογίαν τοῦ θύματος ὑπαλλήλων καὶ πολιτευομένων. Ἐὰν ὁ Βελένδζας λέγῃ πάντοτε ψεύματα, δὲν βλέπομεν τὸν εἰδικὸν λόγον δι' ὃν τὰ ψεύματα αὐτὰ ἐπιβαρύνουσιν εἰδικῶς τὸν Σωτηρόπουλον· καὶ τὸν ἐπιβαρύνουσιν ὅχι μόνον εἰς τὸ περὶ δωροληψίας κεφάλαιον· ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ περὶ γνώσεως τοῦ ἐλλείμματος. «Ἐκ τῶν κατὰ καιροῦς ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν ἀπὸ τοῦ 1873 καὶ ἐντεύθεν—λέγει ἐν τῇ καταθέσει του ὁ Βελένδζας,—προσωπικῶς ὁμολόγησα τὸ ἐλλείμμα μου πρὸς τὸν Σ. Σωτηρόπουλον, ὁ ὅποιος ὅμως, διότι εἰχομεν συμπαθείας ὡς ἔχομεν μαζὺ καὶ μεταλλάξα, καὶ διότι παρεκάλουν αὐτὸν ὁ Σιμόπουλος καὶ ὁ Καμπᾶς, τοὺς ὁποίους ἐγὼ παρεκάλεσα νὰ ἐνεργήσουν ἵνα διορισθῇ ὑπαταμίας Κεντρικὸς, ἀλλ' εἴτε εἰς τὸν ἕνα, εἴτε εἰς τὸν ἄλλον, δὲν ἐνθυμούμαι ποῖον, ὁ Σωτηρόπουλος εἶπε, δὲν τὸν διορίζω, **διότι ζητεῖ τὴν θέσιν αὐτὴν διὰ νὰ κλέψῃ.**»

Ἦτο ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ πλάσῃ ὁ Βελένδζας τοιοῦτους λόγους τοῦ Σωτηροπούλου, οἵτινες πρῶτον αὐτὸν νὰ προσβάλλωσι καὶ νὰ ἐκθέτωσιν;

Γ'. Πρὸ τῶν περὶ δωροδοκίας εἰς τὸν Σωτηρόπουλον καταθέσεως διαφόρων μαρτύρων μένει ἀνεξήγητος ἄνευ δωροληψίας ἡ κατὰ Σωτηροπούλου μαρτυρία τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ὅστις ἐν τῇ ἐπιτροπῇ κατέθεσεν ὅτι συνέστησε μὲν τὸν Α. Γκορδζην ὡς διαδόχον τοῦ Βελένδζα εἰς τὸν Σωτηρόπουλον, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς δὲν συνήνει. Τὴν ἐμεσολάβησεν λοιπὸν κατόπιν καὶ συνήνεσε;

Υπάρχει δὲ ἀντίφασις οὐχὶ μόνον τοῦ Κουμουνδούρου πρὸς τὸν Σωτηρόπουλον, ἀλλὰ τοῦ τελευταίου πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὅστις «ἐνῶ λέγει ὅτι τὸν διώρισε διότι «εἶχε τὴν ἀπαίτουμένην ἱκανότητα», συγχρόνως προσθέτει: «ἐγένετο δὲ ἡ ἐκλογὴ τούτου, διότι μοὶ παρεστάθη ὅτι ὁ Γκορδζης θέλει διευκολύνει τὴν παραλαβὴν τῶν πα-

ραστατικῶν καὶ θέλει δίδει μέρος τῶν ἀποδοχῶν του «εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Βελένδζα.» Ἐκ τῶν λόγων τούτων φαίνεται ὅτι ὁ συμβιβασμὸς ὅστις προηγήθη μεταξὺ δύο ἐνόχων, τοῦ Βελένδζα καὶ τοῦ Γκορδζη, ὁ αὐτὸς ἐπανελήφθη καὶ μεταξὺ ἐνὸς ἐνόχου καὶ ἐνὸς ὑπόπτου, Βελένδζα καὶ Σωτηροπούλου.

Ἐπειτα πολὺ πιθανὸν μεταξὺ Σαμοθράκη καὶ Σωτηροπούλου νὰ ὑπῆρχε τὴν ἐκείνην ἐκείνην, ὥστε ὁ εἰς νὰ ἐνεπιστεῦτο εἰς τὸν ἄλλον. τὰ πειστήρια τῆς ἐνοχῆς τῶν καὶ ὅτι ὁ πρῶτος, ἐπιτηδειότερος, ἐκράτησε τὴν ἐπιστολήν διὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ ὁ προϊστάμενος, ἂν ποτε αἱ κλοπαὶ ἀνεκαλύπτοντο.

Σχηματίζομεν τὰς ὑποθέσεις αὐτάς, διότι δὲν παρεδεχόμεθα ὅτι ὁ Σαμοθράκης ἕνα μῆνα πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἐλλείμματος—κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Οἰκονομοῦ ἰδόντος ἐν χερσὶν ἐκείνου τὴν ἐπιστολήν—ἐχάλκευσε ἔγγραφον ὑπὲρ πρῶτον πρῶτον ἐνοχοποιεῖ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὅταν εὕρισκται εἰς χεῖρας του.

Δ'. Ὁ πρῶτος μάρτυς ὅστις ἐμμέσως ἐπιβεβαίωσεν τὴν περὶ δωροδοκίας τοῦ Σωτηροπούλου καταθέσιν τῶν δύο Βελενδζῶν εἶναι ὁ Κουμουνδούρος ὅστις λέγει ὅτι ὁ Σωτηρόπουλος δὲν συνήνει εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορδζη· ἀλλὰ τί ἄλλο λέγει καὶ ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας ἢ ὅτι ὁ Σωτηρόπουλος ἔμενεν ἀδυσώπητος;

Ἡ περὶ δωροδοκίας καταθέσις ἐκ τῆς πρώτης φορᾶς μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐλλείμματος ἐγένετο, ἴσως ὁ Σωτηρόπουλος θὰ εἶχε μείζον θάρρος ὅπως τὴν πολεμῇ· ἀλλὰ τῆς δωροδοκίας αὐτῆς γενομένης πολὺ πρὶν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἐλλείμματος, τὸ δικαστήριον ἔχει νὰ ἐξετάσῃ τί συμφέρον εἶχεν ἡ οἰκογένεια Βελένδζα νὰ διαδίδῃ ἐκτοτε ψευδῶς—ὡς διατείνεται ὁ Σωτηρόπουλος—ὅτι τοῦ δώσαν χρήματα διὰ νὰ διορίσῃ τὸν Γκορδζην; Πρὶν τοῦ πείσματος ὅπερ γεννᾶται καὶ εἰς χυδαίας φύσεις καὶ εἰς μὴ χυδαίας, καὶ μάλιστα εἰς γυναῖκας—κατόπιν τῆς

κτυπᾷ τὸν βασιλέα... Εἶνε τῆς Ἀγγλίας δάκτυλος. Τετέλεσται. Ἡ θὰ γεννήσῃ διάδοχον ἢ βασίλισσα, ἡ θὰ πάῃ μαζὺ μὲ τὸν βασιλέα ἀπὸ κεῖ πούλθε. Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια.

—Θὰ σὲς πιᾷς, παιδί μου, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία.

—Μυστικὴ ἀστυνομία πιάνει, μὰ τὴν πιάνει σπασιμὸς τριμερῆτικος. Ἄν θέλῃ νὰ φάγῃ τὸ κεφάλι του ὁ Δημητριάδης, πέρνει τὰ μούτρα του καὶ ἀποτολμᾷ τίποτα. Τὸ Πανεπιστήμιον, κυρίαίς μου, εἶνε ἱερὸν ἄστυλον. Ἀπαράβιαστον.

—Μὰ τώρα τί σὲς κάμει ἡ βασίλισσα, διέκοψεν ἡ Ἀφροδίτη—ἐκείνη ποῦ τὰ 'παιζα—καὶ τὰ βάλανε μ' αὐτή;

—Μὰς κάμει, καὶ πολὺ μὰς κάμει. Μὰς κάμει, διότι δὲν κάμει διάδοχο. Καὶ τί θὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάς χωρὶς διάδοχο; Ἄν τώρα εἶχαμε διάδοχο, ἀντὶ νὰ φωνάζομε κατὰ τὸ ὑπουργεῖον! θὰ φωνάζομε κατὰ τὸν βασιλεῦς! καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ ἐτελείωνε. Ἰδοὺ ποία ἡ διαφορά. Θὰ μὰς πιᾷς, εἶπατε, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία; Μὰς πιάνει; Ἀλλὰ παίζει στόκος, ρεβόλβερ, ποῦ παῖνι ἀντάρα. Πολλὰ εἶπαμε, φέρε τὸ κερὶ ποῦ σοῦ φέρεκα χθές. Τὸ κερὶ!... Ἀκούς;

—Νὰ σοῦ 'πῶ, μὲ τὰ σωστά σου τώρα θὰ πᾶς στὴ διαδύλωσι; ἤρωτησεν ἡ Ἀφροδίτη, ρίπτουσά με βλέμμα κάπως ἔτσι μαγνητικὸν καὶ σημαῖνον κατὰ μὴ ἐκφραζόμενον.

—Μάλιστα, κυρία μου, θὰ 'πάγω. Ἡ νομίζεις ὅτι φοβοῦμαι μήπως μὲ φάγῃ ὁ ἀράπης τῆς βασίλισσας; Ἀκούς ἐκεῖ; Μὰς ἔφερε ἕνα στράβαραπα νὰ μὰς διοικήσῃ καὶ αὐτός.

—Τί σὲς παῖνι ὁ ἄνθρωπος;

—Αἶ, ὅταν δὲν τὰ 'ξέρεις, μὴ οὐμῆς. Μάθε, λοιπὸν, κυρία, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀράπης ἐρρίχθηκε προχθές, μέσα στὸ παλάτι, τῆς πρώτης κυρίας τῆς τιμῆς καὶ τὴν στρώμαξε τὴν γυναῖκα μέσα σ' ἕνα τσάκι, τὴν ἔκαμε νὰ λειποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν τρομάρα της, καὶ κύριος οἶδε, ἂν δὲν ἐπρόφθανε ὁ ἐνωματάρχης νὰ τὴν πιᾷς...

—Καὶ τί σε μέλει;

—Μὲ μέλει, καὶ μὲ παραμέλει μάλιστα. Νὰ σοῦ ρηχεται ἕνας στράβαραπας ἐκεῖ, ἕνα ἀνδράποδον τῆς Ἀφρικῆς, νὰ κάμῃ ἐν μέσῃ Ἑλλάδι ὅ,τι θέλει. Αὐτὰ τὰ χρυσὰ ποῦ φορεῖ, αὐτὰ τὰ σαλβάρια, τὰ πληρώνει τὸ ἔθνος. Τὰ τοιαῦτα τὸ Σύνταγμα δὲν τὰ ἐπιτρέπει. Ἐδῶ εἶνε ἰσονομία, καὶ δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ἐσένα, κύριε βασιλέα, νὰ ἀσχημανῇς καὶ νὰ μοῦ γίνεσαι τὸ κακὸ παράδειγμα. Θέλεις νὰ ἔχῃς ἀνδράποδα; στείλτα εἰς τὸν Πύργον τῆς βασιλείας. Τὸ Σύνταγμα λέγει, ὅτι πᾶς δούλος πατήσας τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἐλεύθερος. Σὺ λοιπὸν, κύριε βασιλεῦ, τί ἔρχεσαι ἐδῶ καὶ μοῦ κουβαλεῖς ἀνδράποδα μέσα στὸ Παλάτι σου; Διὰ νὰ καταπατήσῃς τὸ Σύνταγμα, αἶ; Ἀμ δὲν σοῦ γίνεται ἡ χάρις. Παρὰ κάτω τὸ Σύνταγμα, καλλίτερα κάτω ὁ βασι-

ἀποκτήσεως ἐνὸς ἀγαθοῦ διὰ βαρείας θυσίας, καὶ μάλιστα ἀφαιμάξεως χρηματικῶν—καὶ ὅταν διωρίσθῃ ὁ Γκορδζής, τὰ οικονομικὰ τοῦ Βελέντζα καὶ τῆς Βελέντζαινας δὲν ἦσαν εἰς πολὺ ἀντηρᾶν κατάστασιν, ἐπομένως 40 ἕως 45 χιλιάδες δραχμῶν δοθεῖσαι εἰς τὸν Σωτηρόπουλον ἐκούστισαν, καὶ ἡ γυναικεὶα γλῶσσα καὶ ἡ γυναικεὶα φούρκα δὲν ἀντέσχε νὰ κρύψῃ τὸ μυστικόν· πρὶν αὐτοῦ τοῦ πείσματος λοιπὸν ποῦτος ἄλλος λόγος δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ ὁ Σωτηρόπουλος ὥθησε τὴν οἰκογένειαν Βελέντζα νὰ διαδίδῃ τὰ περὶ δωροδοκίας αὐτοῦ, ἐὰν αὕτη δὲν ἐλάμβανε χώραν, καὶ ἂν ὁ Σωτηρόπουλος δὲν τοὺς εἴπῃ σ' τὰ χεῖλη τὸ ψάρι; Ἀρὰ γε διὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ συλλάμβανονται ὑποψία, ὅτι διὰ νὰ προηγηθῇ δωροδοκία τοῦ διορισμοῦ τοῦ διαδόχου τοῦ Βελέντζα, κατὰ λάκκον ἔχ' ἡ γάβα καὶ ἐπισπευσθῇ οὕτω ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας ἡ καταστροφὴ τῆς Βελέντζικῆς οἰκογενείας;

Αὐτὴν δὲ τὴν δωροδοκίαν τὴν διελάλει ἡ οἰκογένεια Βελέντζα ὅχι μόνον ἀμέσως μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορδζή, ἀλλὰ καὶ πρὶν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ φοιτητοῦ Μιχαήλ Ρῆγα. Πῶς δὲ ἦτο δυνατόν ν' ἀποτολμηθῇ τοιαύτη διάδοσις ἐὰν ὑπῆρχε πεποίθησις ὅτι ὁ Λεμονής τίποτε δὲν κἀμνεὶ μὲ χρήματα; Ὡστε διὰ νὰ διαδίδηται ἀπὸ πρὶν μὲ τὴν ἐλαφρότητα, φαίνεται ὅτι ἐπεκράτει ἡ ἐναντία πεποίθησις, ὅτι ὁ Λεμονής τίποτε δὲν κἀμνεὶ **ὄνευ** χρημάτων;

Ε'. Δὲν εἶναι μόνον ἡ λογικὴ ἡ κατόπιν τῆς μαρτυρίας τοῦ κ. Κουμουνδούρου περὶ μὴ συνκινέσεως διαχέουσα χροιάν ἀληθείας εἰς τὴν περὶ δωροδοκίας μαρτυρίαν, ἀλλ' εἶναι καὶ ὅλοι αἱ λεπτομέρειαι τῆς σκηνῆς, λεπτομέρειαι ἀφηγούμεναι ὑπὸ τῶν δύο Βελέντζων καὶ πληθὺς ἄλλων μαρτύρων, καὶ τὰς ὁποίας εἰς ἐπίμετρον ἦλθε νὰ ἐπισφραγίσῃ ἡ λίαν ὑποπτος ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἀπολογία τοῦ ὑπόπτου πρῶτον ὑπουργοῦ, ἀπολογία διαψευθεῖσα ὑπὸ ἄλλων μαρτύρων, ὡς θέλομεν ἰδεῖ καὶ ἐκείνων

ὅσοι κατέθεσαν κατὰ τοῦ Σωτηροπούλου καὶ ἐκείνων ὅσους ἔφεραν ἕνα καταθέσασιν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὅτι ἠγωνίζετο ὁ Βελέντζας νὰ διορίσῃ τὸν Γκορδζήν, τοῦτο μᾶς τὸ λέγουν ὅλοι οἱ μάρτυρες· καὶ ὅτι δὲν τὸν διώριζεν ὁ Σωτηρόπουλος, τοῦτο μᾶς τὸ εἶπεν ὁ συνυπουργὸς τοῦ Σωτηροπούλου Κουμουνδούρος. Καὶ ὅτι ὁ δωροδοκῆσας τόσον κόσμον Βελέντζας, ὁ καταναλώσας 400,000 δραχμῶν εἰς ἐξαγορὰν συνειδήσεων, ἤθελεν ἀποπειραθῇ νὰ δωροδοκῇ καὶ τὸν ἀγνὸν Σωτηρόπουλον, καὶ περὶ τοῦτου οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν· φαίνεται μάλιστα ὅτι ἐνῶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὁ Σωτηρόπουλος ἔχαιρεν ὑπόληψιν ἀνθρώπου ὅστις δὲν λερώνεται, παρὰ τῷ Βελέντζα ἀπῆλαυε τῆς ἐναντίας ὑπολήψεως· διότι ὁ Βελέντζας ἦτο ἀπὸ μακροῦ φίλος του καὶ συνέταιρος εἰς μεταλλεῖα, τὸν ἐγνώρισεν ἐπομένως καλὰ, τὸν ἐσπούδασε καλλιτέρα, καὶ ὅσα λέγει ἐν ταῖς ἀπολογίαις του ὁ Σωτηρόπουλος ὅτι πῶς θὰ ἐτόλμα νὰ τῷ προτείνῃ νὰ δεχθῇ δῶρα, εἶναι ὀλίγον χάλτια.

Τὴν δωροδοκίαν τὴν ἀφηγεῖται λεπτομερέστατα ὁ Θρασύβουλος Βελέντζας, ὅστις ἀναγκάζεται νὰ πῇ ὅτι ὑπατεύετο τὸν ἴδιον ἀδελφόν του, μὴν τύχη καὶ δὲν δώσῃ τὰ χρήματα, τὴν ἐπιβεβαίωσις ὁ κομιστὴς ἀδελφὸς Ἀχιλ. Βελέντζας, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ τελευταίου παρὰ τῷ Σωτηροπούλῳ ἐπιβεβαιούται ὑπὸ τοῦ μάρτυρος Ἀνδρ. Πεταλᾶ, καὶ ἐπιβεβαιούται ὀλίγον ὑπόπτως, καὶ μὲ πολλὴν συμφωνίαν εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἠδόναιτο νὰ ἰδῇ ὁ ἐν τῷ σαλονίῳ τοῦ ὑπουργοῦ παραμένων Πεταλᾶς μὲ τὴν κατάθεσιν τοῦ Ἀχιλλέως Βελέντζα, ἐπαναλαμβάνεται κατὰ γράμμα ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Βελέντζα Λουκίας Καραβαγγέλη καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς Εὐσταθίου Καραβαγγέλη, λαμβάνει τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συζύγου Βελέντζα Κλεοπάτρας, περνᾷ εἰς τὸ στόμα τοῦ θεοῦ τῆς Λουκίας Καραβαγγέλη, τοῦ δημοσιογράφου Κωσταγγέλη, ὅστις τὰ διηγεῖται εἰς τὸν Γεώργιον Κατσάμπαλην, εἰς τὸν Φώτιον Παπαλεξανδρῆν,

λέως. Φινίτο λὰ μούζικα.

— Ἐλα τώρα, καὶ μένε καὶ σὺ, κάθισε ἀπόψε, ἔχω νὰ σοῦ πῶ τόσα σπουδαῖα πράγματα.

Φαίνεται, δὲ, ὅταν μοῦπε τὸν τελευταῖόν της λόγον, ἡ Ἀφροδίτη εἶχεν ἀνταλλάξει συνειδησέως βλέμμα μετὰ τῆς μητρὸς μου.

Ἦθελεν ἡ δευτέρα πρὸς χάριν τῆς πρώτης νὰ μὲ παρεμποδίσῃ τῆς μελετωμένης μου διαδηλωτικῆς ἐκστρατείας.

— Μὴ χάνετε τὰ λόγια σας, ἀπήντησα, καὶ κἀνείς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ μεταπεισῇ. Μητρός τε καὶ πατρός καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων τιμιώτερον ἐστὶν ἡ πατρίς.

— Αἱ ἔλα τώρα νὰ σοῦ πῶ καὶ τι κάτω στήν αὐλὴ καὶ τότε πῆγαινε.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀφροδίτη μ' ἔσυρε ἀπὸ τὸ χέρι κάτω στήν αὐλὴ, ἥτις ἦτο ἀνοικτὸν οἰκόπεδον πλήρες ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, ὡς ἦτο ἅπασα ἡ Νεάπολις τότε, παρ' ἡ κατόικου.

Ἡ μάνα μου, ἐξ οἴκου φίλτρου, ἔκαμε τὸν στράβον.

Καὶ τί δὲν κάμουν ἡ μάνα, ὅταν πρόκειται νὰ σώσουν παιδιὰ των.

Ἡ Ἀφροδίτη μοῦ εἶπεν, ὅταν κατήλθομεν:

— Πραγματικῶς τώρα θὰ πᾶς στὴ διαδήλωσι;

— Μὲ πέρνεις γιὰ παιδί, δηλαδή, ἢ γιὰ κἀνένα δειλόν;

— Ἀφῆσέ τα τώρα αὐτά.

— Καὶ νὰ πιάσω τί;

— Οὐφ! Κἀτι ἀνοησίαις ποῦ λὲς ἀπόψε. Θὰ μείνης;

— Ὅχι· δὲν θὰ μείνω.

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι θὰ μείνης.

— Σφύριζε.

— Θὰ μείνης;

— Ὅχι, σοῦ λέγω . . . Περίεργος γυναῖκα εἶσαι, μὲ τὸν Θεόν.

— Γιὰ κύτταξέ με στὰ μμάτια καλὰ καλὰ.

— Τὰ ξέρω, εἶνε ξεπλυμένα γαλανὰ. Δὲν ἔχουν ἔκφρασιν.

— Μὲ περιφρονεῖς;

— Μὲ συγχωρεῖτε. Μὲ παρεξήγησες.

— Καλό . . .

— Θύμωσες;

— Εἶνε περιττόν.

— Ἀφροδίτη!

— Πῆγαινε στὸν Γαριβάλδη.

— Στάσου, καὶ μένε, νὰ σοῦ πῶ . . .

— Δὲν ἔχω πολλοὺς λόγους μαζὺ σου.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μαλώσωμε;

— Ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

— Γύρισε· δὲς ἐδῶ. Στὴ τσέπη εἶνε τὰ γραμμικάκια σου. Δουλεύει Φῶς.

— Τὸν Καρδὴν σας ποῦ σᾶς πῆρε τὰ μυαλὰ μπορεῖ

εἰς τὸν τότε πρωτοδίκην Ἰω. Τσάτσον καὶ εἰς τὸν τότε ἀντεισαγγελέα, Α. Κουρουσόπουλον, τὸν ὁποῖον μάλιστα συμβουλευεὶ κατέχων ἤδη τὸ μυστικὸν νὰ πείσῃ τὸν Σωτηρόπουλον νὰ ἀνκαλέσῃ τὴν εἰς Σύραν μεταθέσιν του—τοῦ ὅπερ, ἐὰν δὲν ἦτο βέβαιος περὶ τῆς δωροδοκίας, δὲν θὰ τὸ ἔλεγε, τὰ ὅποια βεβαίως καὶ ὁ Κουρουσόπουλος καὶ ὁ Παπαλεξανδρῆς καὶ ὁ Τσάτσος, ἐπιβεβαιουτοὶ ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ συνταξιούχου Ἰωάν. Πασπάλη, ὅστις προστίθησι καὶ τὴν σπουδαίαν λεπτομέρειαν ὅτι ἡ οἰκογένεια Βελένδζα ὄχι μόνον ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῆς, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα κυβερνητικῶν ἐπαγγελσιῶν εἶχε πιστεύσει ὅτι διὰ τοῦ διὰ δωροδοκίας τοῦ ὑπουργείου διορισμοῦ τοῦ Γκορδζῆ ἐξέλαιπε πᾶς φόβος καταδιώξεως ἐναντίον τοῦ Θρασυβούλου, διὰ τοῦτο ἐπομένως καὶ διέδιδε τὴν δωροδοκίαν τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ λαμβάνει τὴν ὑψίστην τῆς πιθανότητος αὐτῆς ἑκφρασιν διὰ τοῦ βουλευτοῦ κ. Πετσαλῆ, εἰς ὃν ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας, ἀνεκοίνωσεν αὐτῇμερὸν τὴν πρὸς τὸν Σωτηρόπουλον τελεσθεῖσαν δωροδοκίαν, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ὁ μάρτυς ἐπὶ λέξει λέγει ὅτι «ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας εἶναι τίμιος, ἀφοσιωμένος αὐτῷ, καὶ ὅτι πέποιθεν ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.»

Τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ Πετσαλῆ τὸν καθιστᾷ δυνατωτέρα ἢ ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἀπόπειρα τοῦ Σωτηροπούλου, τοῦ τόσα ἐνθυμούμενου ὅπως ζητήσῃ νὰ διαφύγῃ ῥήτην ὁμολογίαν, ἂν ὁ Ἀχ. Βελένδζας τὴν ἐπεσκέφθη πρὸ ἢ μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορδζῆ.

ΣΤ. Ὁ μάρτυς Σωτηρόπουλος μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸς ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ Σωτηροπούλου. Εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀχιλλεῶς Βελένδζα, καθ' ἣν τῶν δύο ἐν τῷ Γραφείῳ κλεισθέντων καθ' ὅλας τὰς μαρτυρίας ἐτελέσθη ἡ δωροδοκία, ἐναντίον ὧν, ὁ μάρτυς οὗτος διατείνεται ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας «τὸν ἐρώτησεν εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκονται αἱ διαπραγματεύσεις περὶ διαθέσεως τῶν μεταλλείων τῆς ἐταιρίας Ἀχιλλεῦς....

»Αἱ διαπραγματεύσεις περὶ τοῦ μεταλλείου ἐγένοντο τότε πρὸς τὸν Ῥώσσελδ, Σερπιέρη, καὶ ἄλλους, ἀλλὰ ἡδὲ ἦσαν ἀκόμα ὄριμοι.»

Ἀλλ' ἐξετασθέντες οἱ μάρτυρες Ὁθων Φαβρικέζης, διευθυντῆς τοῦ γραφείου τοῦ Ἰω. Σερπιέρη καὶ Λούης Ῥώσσελδ δὲν κατέθεσαν δυστυχῶς εὐνοϊκὰ εἰς τὸν Σωτηρόπουλον. Ὁ μὲν πρῶτος εἶπεν ὅτι, καίπερ διευθύνων τὸ γραφεῖον Ἰω. Σερπιέρη, ποτὲ δὲν ἐνθυμεῖται νὰ ἦλθεν εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Σ. Σωτηροπούλου περὶ μεταλλείων, ὁ δὲ Ῥώσσελδ ὅτι εἰς διαπραγματεύσεις περὶ μεταλλείων μετὰ τὸν Σωτηρόπουλον ἦλθε τὸν 8βρίον τοῦ ἔτους 1878, τὸν δὲ Ἀπρίλιον τοῦ 1879 (ἤτοι 8 μῆνας πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ Βελένδζα τῷ Σωτηροπούλῳ ἡ τῆς δωροληψίας πράξις) ἢ προσωπικῶς ἢ δι' ἐπιστολῆς τῷ ἀνγγέλειεν ὅτι εἰς οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔλθῃ συμφωνίαν.

Πρόκειται λοιπὸν περὶ διαπραγματεύσεων ναυαγημένων μὲν διὰ τὸν Ῥώσσελδ, μὴ ὑφισταμένων δὲ ὅλως διόλου διὰ τὸν Φαβρικέζην, τὰς ὁποίας ὁ Σπηρόπουλος ἐνασμενίζεται ν' ἀποκλῇ προῶρους.

Ἐὰν δὲν εἶναι λοιπὸν κατὰ τὸν Σωτηρόπουλον ὁ Βελένδζας πιστευτὸς δι' ὅσα λέγει ὅτι ἐν τῇ ἐπισκέψει του τοῦ ἐδῶς χρημάτων, δὲν εἶναι ἐπίσης πιστευτὸς ὁ Σωτηρόπουλος λέγων ὅτι τοῦ ὁμίλησε περὶ μεταλλείων.

Ὅταν δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις γῆ καὶ οὐρανός, Κουμουνοῦρος καὶ Δαραλέξης, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, Βελένδζας καὶ Γκορδζῆς ἐκινουῦντο καὶ συνενήργουν ἵνα διαρισθῇ ὁ τελευταῖος Ταμίας Θηβῶν, ἦτο δυνατόν ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας μεταβὰς παρ' ἐκείνῳ ὅστις θὰ τὸν διώριζε νὰ μὴν τοῦ ὁμίλει περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ;

Καλιδίαν.

νὰ τὸν φοβᾶται ὁ βασιλεὺς, μία ἀθῶα κόρη ὅμως οὐδέποτε.

— ὦ, ὦ, ἔχομε καὶ ἑλληνικοῦρες. Βάστα τὸν θυμὸ σου λίγο.

— Καλὴ νύκτα σας.

— Ψυχὴ μου, θυμός!

— Μὲ τρελλοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔχω νὰ κάμω.

— Ἀφροδίτη. Ἄρῃσε τὰ χωρατὰ. Ἐλα νὰ σοῦ πῶ καὶ σπουδαιότατον. Στὴ πίστι μου, δὲν σὲ γελοῖ. Θὰ μετανοήσῃς. Θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν Ἑλένη ἓνα ἀστεῖο.

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτα.

— Ἀφροδίτη, στὴ ζωὴ σου, νὰ χαρῆς τὰ ῥυμᾶτια σου τὰ ξέθωρα, στάσου.

Ἡ Ἀφροδίτη ἦτο μαθήτρια ἀκόμη τῆς Ἑταιρίας, δεκαεξ-δεκαεπτὰ ἐτῶν. Κοντοῦλα. Γεμάτη. Μὲ ὠραῖον παρθενικὸν στήθος. Μὲ κοντὸ φουστανάκι. Μ' ἓνα σάκκον ἀπλούστατον. Ξανθὴ καὶ γαλανωμάτα. Μὲ μακρὰ μαλλιά ξανθὰ. Μὲ ὀλίγαις πιτσιλάδες στὸ πρόσωπον. Δὲν ἦτο οὔτε ἀσχημὴ, οὔτε ὠραία, ἦτο νόστιμη. Πρὸ πάντων μ' ἄρσαν τὰ παχουλὰ τῆς χεράκια. Ἦσαν μαλακὰ σὰν προζύμι. Κατὰ δεῦτερον λόγον μ' ἄρσε καὶ τὸ πόδι τῆς, ἀλλὰ καὶ ὄχι τόσον, διότι φοροῦσε γόβες. Αὐτὰ τὰ παληοπάπουσα ἔχουν τὸ ἰδίωμα ν' ἀσχημίζουν καὶ τὸ ὠραιότερον γυναικεῖον πόδι. Εἶχα καὶ μιὰ ἄλλη μηχανή, νὰ τὴν γαργαλίζω στὸ λαιμὸ, καὶ ὅταν ξεκαρδισμένη στῇ

γέλια ἔπεφτε στὸν καναπέ, κτυπῶσα τὰ πόδια τῆς τῷ ἓνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐγὼ τῆς κατέβαζα τὸ φόρεμα κηδεμονικῶς ὡσάκτις τυχὸν τοῦτο ἀνορθοῦτό πως. Τὴν ἀγαποῦσα σὰν ἀδελφὴ. Δὲν εἶμουν δὲ καὶ πολὺ μεγάλος. Ἦμην σχεδὸν συνομίληξ αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ τότε νεότης ἦτο ἀθῶα. Ὅσάκις ἤθελα νὰ τὴν κάμω νὰ σκάσῃ, τῆς ἔλεγα ὅτι τὰ ῥυμᾶτια ἦσαν σὰν ξέθωρα μαβιά τραπέζομάντυλα βγαλμένα ἀπὸ τὴ μπουγάδα. Καὶ ὅταν φουρκίζετο, εἶχα καὶ ἄλλο ἀκόμη πρὸς πικραφούρισμα.

Τῆς ἔλεγα, ὅτι τὰ μαλλιά τῆς ὁμοιάζαν ποντικουρές. Ἰδίως ἐφοδος διὰ παντούφλας κρατερὰ μοῦ ἐγένετο καὶ ἐπίθεσις σχεδὸν εἰπεῖν ἀγρία, ὁπόθεν ἀπὸ μακρόθεν ἢ καὶ κλεισμένος στὴν ἄλλη κάμαρα τῆς ἔψαλα τὸ δημῶδες τότε :

Ἄν δὲν στὰ πιάσω, δαίμονα,

τὰ δύο σου κυτρολείμονα.

Στὴ κούνια, ἐκουινώμαστε μαζί. Τὴν μαστύχα τὴν εὐγάζε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς καὶ μοῦ τὴν ἐδίδε. Τὸ καλὸν τῆς χωρατὸ ἦτο νὰ μὲ φτύνῃ στὰ μούτρα, ἀστεῖον, διὰ τὸ ὅποιν χίλιας φοαῖς πιαστήκαμε. Ὅταν ἤρχόμεθα εἰς λόγους, συνεκροτούσαμεν μάχην ἀπὸ τσιμπαις, καὶ ἔκτοτε θυμοῦμαι τί φοβερὸ πρᾶγμα εἶνε γυναικεῖα τσιμπιά. Μοῦ ἔκαμε τὰ κρέατά μου μαῦρα. Τὰς

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἡ πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴ ἦν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Ἐφημερίδι ὁ κ. Α. Κωστῆς, κατόπιν τῶν ἐξηγήσεων ἃς ἐπὶ τήσασιν παρ' αὐτοῦ πρὸς διασάφειν τῆς μυστηριώδους πρὸς τὸν Βελέντζαν ἐπιστολῆς τοῦ κ. Γ. Κατσίμπαλη, ἐν ἣ ἐγένετο λόγος περὶ πίεσεως ἐπὶ τοῦ Βελέντζα φίλου, εἰς ὃν οὗτος κατεσκόρπιζε ματαίως τοσοῦτον πλοῦτον, οὐδὲν ἐξήγησεν, οὐδὲν διευκρίνησεν. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἐξάγεται ὅτι διὰ τοῦτο δὲν πταίει ὁ κ. Κωστῆς. Ἦτο δὲ περιττὸν ὅλως νὰ μᾶς εἴπῃ κατὰ ποίως περιστάσεις ἦλθεν εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ κ. Γ. Κατσίμπαλη, διότι τοῦτο δὲν μᾶς ἐνδιέφερε διόλου. Ἡμεῖς ἠθέλομεν νὰ διευκρινίσωμεν ἂν πράγματι ὁ κ. Κωστῆς ἦτο ὁ ἐλκύν διὰ τῆς πίεσεως ἐφ' ἐκυτὸν τόσον πλοῦτον τοῦ Βελέντζα. Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Κωστῆ ἀφίνει λοιπὸν σ' ἀνοικτὰ τὸν κ. Κατσίμπαλη καὶ ἐπεὶ ἡμεῖς τὸν ἐγνώρισκαμεν ἀνθρωπὸν θάρρους, μεταβιβάζομεν τῶρα τὴν ἀπορίαν μας ἀπὸ τοῦ κ. Κωστῆ εἰς τὸν κ. Κατσίμπαλη, ὅστις δὲν καταλαμβάνομεν τί συμφέρον δύναται νὰ ἔχῃ διὰ νὰ ἀρνήται νὰ ἐξηγήσῃ μίαν τόσον μυστηριώδη ἐπιστολὴν του. Νομικῶς βεβαίως δὲν δύναται νὰ ἐξαναγκασθῇ ὁ κ. Κατσίμπαλης νὰ διομολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἠθικῶς ἄρα γε δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παράσχῃ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος του;

Ὅσον διὰ τὴν παράκλησιν ἦν μᾶς ἀπευθύνουν ὁ τε κ. Κωστῆς καὶ ἡ φίλη σύνταξις τῆς Ἐφημερίδος ὅπως ἀναδημοσιεύσωμεν τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀπευθυνομένην ἐπιστολὴν, τοῦτο εὐχαρίστως θὰ ἐπράττομεν ἐὰν ἀρχήθην ἐξήτει ὁ κ. Κωστῆς τὴν φιλοξενίαν τοῦ Μὴ Χάνεσαι. Συνήθως ἐπιστολαὶ ἢ ἀπαντήσεις ἀπευθυνόμεναι πρὸς μίαν ἐφημερίδα δημοσιεύονται ἐν ἄλλῃ, ὅταν ἀποκρούονται ὑπὸ τῆς πρώτης, τοῦθ' ὕπερ δι' ἡμᾶς δὲν συνέβη.

Ἡ ἀπεργία τῶν μηχανικῶν τῆς Ἀτμοπλοῦκῆς Ἐταιρίας θὰ λάβῃ τέλος ἀναίμακτον, ὡς ἡ λύσις τοῦ ἐλληνοτουρκικοῦ ζητήματος. Τὸ συμβούλιον ἤρξατο ἀπολύον

τούς ἐν τῇ ἀναφορᾷ ὑπογραφέντας καὶ ἀρνηθέντας νὰ λάβωσι τὸν μισθὸν τῶν μηχανικῶν, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ εὐρίσκει μηχανικοὺς πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπολυομένων. Λέγεται ὅτι τὸ Συμβούλιον προσεκάλεσε καὶ πολλοὺς ἐκ τοῦ Β. Ναυτικοῦ.

Καὶ μίαν ἐπιστολὴν ἀξιομνηστέαν :

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».

Ἐὰν εὐαρεστήσῃς δημοσιεύσαι τὰ ὀλίγα ταῦτα τὰ ὁποῖα σὰς πέμπει μίᾳ ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς ἐφημερίδος σὰς.

Α. Π.

Ἐνῶ καθ' ἐκάστην καταβάλλεται φροντίς ὅπως αἱ Ἀθηναὶ καταστῶσιν ὅσον οἷόν τε πόλις εὐρωπαϊκὴ, καὶ περὶ πολλῶν χρησίων γράφονται καθ' ἐκάστην εἰς τὰς ἐφημερίδας οὐδεμία σκέψις ἐγένετο περὶ κατασκευῆς περιπάτου ἀξίου πόλεως ἐχούσης τόσῳ ὠραῖον κλίμα καὶ τόσῳ γραφικὴν τοποθεσίαν. Ἡ ὁδὸς τῶν Πατησίων, ἡ χρησιμεύουσα ἰδίως τὸν χειμῶνα ὡς περίπατος τοῦ ἀθηναϊκοῦ κόσμου πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ ᾖ περιπάτος ἀξίος ἐγκωμίων. Οἱ περιπατήσαντες εἰς τὸ Πράτερ τῆς Βιέννης ἢ εἰς τὰ Ἡλύσια καὶ τὸ bois de Boulogne τῶν Παρισίων μετὰ δυσθυμίας βλέπουσι τὴν κονιορτώδη καὶ στενὴν ὁδὸν τῶν Πατησίων ἥτις ἤδη, προστεθέντων καὶ τῶν ἱπποσιδηροδρόμων, ὁμοιάζει τόπον ἐμπορικῶν συναλλαγῶν. Ἡ Νέα Ἐφημερίς γράφουσα πρὸ ἡμερῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὑπέδειξεν ὡς καταλληλὸν νὰ ἐπεκταθῇ πρὸς τὰ Πατήσια ἡ ὁδὸς Ἀθηνᾶς. Ὁμολογουμένως ἡ ὁδὸς αὕτη δύναται νὰ γίνῃ ὠραῖος περίπατος, ὅταν φυτευθῶσι δένδρα ἔχοντα πυκνὸν φύλλωμα, καὶ εἰς τὴν ἄκρην αὐτῆς δένδροφυτευθῇ ἐπίσης φιλοκάλως ὁ πρὸς τὴν Κολοκυθοῦν χῶρος, ὅταν τεθῶσι κρήναι, κατασκευασθῶσι τεχνηταὶ λίμναι, καὶ τὰ παρόμοια. Ταῦτα ἐὰν γίνουν θὰ δύναται τις νὰ λέγῃ ὅτι αἱ Ἀθηναὶ ἔχουν περίπατον ὅπου δύναται τις νὰ ἀναπνεύσῃ, καὶ νὰ εὕρῃ ὀλίγην ἀναψυχήν.

Καὶ ἄλλοι νέοι δικηγόροι ! Καὶ οἱ τρεῖς, φίλοι μας ! Ἀθ. Καζαντζῆς, Κώστας Σταμπολόπουλος, Μάρκος Μίνδερ. Τὰ συγχαρητήριά μας καὶ εἰς τοὺς τρεῖς !

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλὴν του Σμύρνην ὁ τρυφερός μεταφραστὴς στίχων τοῦ Μυσσῆ κ. Μ. Ἀργυρόπουλος.

ΜΕΓΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

ΔΙΑ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΗΡΩΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑ.

ἐπιθέσεις μου ἀντέκρουε οὐχὶ μόνον διὰ τῶν τσιμπιῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ στόμα. Ἐδάγκωνε σὰν σκυλὶ, σὰν λέαινα. Ὅταν μοῦ κολλοῦσε τὸ στόμα τῆς στό χέρι, ἔπρεπε νὰ τῆς τὸ ξεκολλήσω μετ' ἀπελπισμένην πάλιν. Πρὸς τοὺς ἄλλους ἐγρατζούνιζε. Ἐν γένει δὲν τῆς ἔλειπε κἀνένα γυναικεῖον καὶ ἰδίως κοριτσίστικο προτέρημα. Ἐδινε καὶ μπάτσες ἀδιακρίτως. Εἶχον ὅμως καὶ ἐγὼ ἐν ἐσχάτῃ ἀμηχανίᾳ ἐν μέσῳ ἀμύνης, δι' οὗ τὴν ἔτρεπα εἰς φυγὴν. Ἐκαμὰ ἔροδον ἐναντίον τῶν κουμπιῶν τοῦ σάκκου τῆς. Φόρα κουμπιὰ, εἰρήνη Ἀφροδίτης. Τοιαύτη ἡ Ἀφροδίτη μου μεθ' ἧς ὁ διάλογός μου.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]

Παλιάνθρωπος.